

Ik kan het niet eten...

**Een serie meditaties
ten dienste
van het missionair diaconaal werk
van de Christelijke Gereformeerde Kerken**

**door
drs. J. van Mulligen.**

Voorwoord

Deputaten Zending, in samenwerking met deputaten Diaconaat, bieden u hierbij een serie meditaties aan die de voorzitter van deputaten Zending, drs. J. van Mulligen, heeft geschreven voor het blad Doorgeven. Ze zijn verschenen in de jaren 2001-2005 (de 8ste, 9de, 10de, 11de en 12de jaargang).

De laatste meditatie, "zendende kerk", is niet in Doorgeven verschenen, maar uitgesproken op de presentatieavonden die in het voorjaar 2004 in de verschillende classes van onze kerken zijn gehouden.

Elke meditatie heeft een duidelijke missionaire en/of diaconale spits.

Ze kunnen dan ook heel goed dienen om (opnieuw?) de bewustwording van de geweldige opdracht die onze Heiland heeft gegeven te stimuleren: ons missionair en diaconaal te gedragen en op te stellen in deze wereld.

We hopen dat deze meditaties zo de opbouw van iedere lezer en mogelijk ook van hun gemeenten mogen dienen. Ze kunnen nl. heel goed gebruikt worden als opening van een vergadering of als bezinning voorafgaande aan een vergadering.

U kunt deze uitgave bestellen bij het
Dienstenbureau van de
Christelijke Gereformeerde Kerken,
Postbus 334,
3900 AH Veenendaal,
tel. 0318-582350,
e-mail diac.bur@cgk.nl of zending@cgk.nl

Namens deputaten,
ds. H. Last
algemeen secretaris

Inhoudsopgave

Voorwoord	2
1. Ik kan het niet laten...	3
2. Tot het uiterste gaan	3
3. Waarom Dorcas?	4
4. Het beste voor de zending	5
5. Verspreiding van de Heilige Schrift	6
6. Hoe vertel ik het mijn medemens?	7
7. Waterleiding	8
8. Lichtgevend	8
9. Geroepen om... te vissen	9
10. Uitzendkracht	10
11. Handsfree	11
12. Het leven is een trektocht	12
13. Vangnet	13
14. Geven maakt gelukkig	14
15. Windkracht twaalf	14
16. Non-stop bidden	15
17. Vluchtgedrag	16
18. Hulpbehoevend	17
19. Geen woorden maar daden	18
20. Zendende kerk	19

Ik kan het niet laten: een serie meditaties

1. Ik kan het niet laten...

*Want wij kunnen niet nalaten te spreken
van wat wij gezien en gehoord hebben.*
Handelingen 4:20

Stel, je bent geslaagd voor je rijexamen. Blij natuurlijk. Het is nota bene de derde keer. En als iemand je daar dan over opbelt en vraagt hoe het gegaan is, is het er meteen uit: geslaagd! Pak van m'n hart. Maar gelukkig, dat is ook voorbij.

Dingen waar je vol van bent wil je graag kwijt aan wie dan ook. Heel begrijpelijk en je maakt het dagelijks mee. Kinderen, kleinkinderen, volwassenen, burens, vrienden – als ze iets blijs te vertellen hebben zullen ze dat enthousiast doen.

Dat geldt ook van het geloof. Petrus en Johannes zeggen het hier bij hun verhoor door de joodse raad. De geestelijke leiders van het volk willen wel even heel diep doorpraten over wat er gebeurd is. Een verlamde genezen. In de straten van Jeruzalem is het hét gesprek van de dag. En daarbij valt steeds de naam Jezus. En daar hebben ze heel veel moeite mee. Petrus en Johannes hebben ze daarom opgepakt en die moeten zich voor dit alles verantwoorden. Dat doen ze graag: de genezing van de verlamde is het werk van Jezus. Hoewel door hen gekruisigd, door God opgewekt en naar de hemel gegaan van waaruit Hij door de dienst van de apostelen zijn barmhartigheid en macht betoont. Kijk maar, een man die vanaf z'n geboorte niet kon lopen danst door de straten van Jeruzalem.

Het ontgaat de heren achter de tafel niet dat Petrus en Johannes grote vrijmoedigheid hebben en dat ze vol zijn van Hem wiens naam zij liever niet willen horen. Ze zijn bang dat het volk alsnog die Jezus gaat volgen en daarom verbieden ze de apostelen om over Jezus te spreken. Daar reageren Petrus en Johannes op met de woorden: zeg nou zelf, wie moet je meer gehoorzamen: God of u. Wij kiezen voor het eerste. Want we kunnen niet nalaten te spreken.

Letterlijk staat er: we kunnen niet niet spreken. We moeten wel. We kunnen echt onze mond niet houden. We hebben het grootste geluk ontvangen wat een mens kan krijgen. Daar wil je toch graag van getuigen! Dat getuigen hoort er bij. Dat is wezenlijk voor je geloof. Want je wilt zo graag dat die ander ook dat geluk ontvangt. En Jezus laat zich inderdaad bekend maken door de dienst en de mond van hen die Hem toebehoren.

Wat opvalt is dat ze zeggen: we kunnen niet anders dan spreken van wat we gezien en gehoord hebben. De feiten dus. Niet een eigen verzinsel. Maar alleen Wie Jezus is en wat Hij gedaan heeft. De inhoud van het getuigenis is altijd het volle heil van Christus.

En als je dat hebt mogen ontvangen kun je het niet voor je houden. Ik kan het niet nalaten om het grote wonder van het evangelie door te geven aan anderen. Met enthousiasme. Het is wel even meer dan de opluchting geslaagd te zijn voor een rijexamen! Het raakt je hele leven nu en straks. Dankzij Jezus die zondaren redt. Ik kan het niet laten daarvan te getuigen.

Ik kan het niet laten....

2. Tot het uiterste gaan

*...gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel
Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde.*
Handelingen 1:8

In maart 2001 was ik in het kader van een werkbezoek voor de eerste keer in het Siberische poolgebied. IJzig koud, eindeloze vlakten en alleen maar ijs en sneeuw. In die verlatenheid dacht ik: dit is het eind van de wereld. En meteen schoten me de woorden van de Heiland te binnen in Handelingen 1:8 over getuigen zijn tot het uiterste der aarde.

Dat is duidelijk in die afscheidswaarden van Jezus: het ewangelie moet de wereld door. Het begint bij Jeruzalem en het gaat door tot het uiterste der aarde. We moeten letterlijk tot het uiterste gaan. Het Rijk Gods heeft wereldwijde afmetingen. Dat wordt niet alleen duidelijk in het Nieuwe Testament, ook het Oude Testament heeft die breedte. Ik hoef allen maar te noemen wat in de Psalmen nogal eens te lezen valt: Gods bemoeienis met en aandacht voor hen die de einden der aarde bewonen. En zouden met Abraham niet alle geslachten des aardbodems gezegend worden? Van meet aan heeft God mens en wereld op het oog gehad.

Dat alles heeft zonder meer te maken met de opdracht om wereldwijd het ewangelie van Jezus Christus te verkondigen. Onze opdracht om te getuigen geldt onze directe omgeving maar raakt ook het uiterste der aarde. Dat uiterste der aarde komt zeker in onze tijd binnen het vizier. Misschien moet je wel zeggen: we zijn er bijna. Het schiet op naar het einde. In ieder geval moeten we wat betreft onze aandacht en liefde voor medemensen vlakbij en ver weg tot het uiterste gaan.

Daar klinkt ook iets van een geweldige inspanning in door. Tot het uiterste gaan betekent overdrachtelijk: werkelijk alles doen om je doel te bereiken. Het vraagt gedrevenheid en bewogenheid. Het is niet anders dan het uiterste der aarde zien met de ogen van Jezus. Hij wil dat mensen het heil vinden bij Hem. Hij is gekomen voor deze wereld en Hij verwacht van ons dat we inderdaad tot het uiterste (van deze wereld) gaan.

Als ik deze visie en deze breedte van denken tot de mijne heb gemaakt zal ik mijn leven en wat ik ben en heb in een ander licht gaan zien. Ik zal mij verwonderen, ja verbazen dat Ik in die enorme breedte van Gods heil ook een plekje heb. En ik zal van harte gemotiveerd zijn om mee te werken aan die wereldwijde beweging die zending heet. Ik zal het almeer van mijn Here en Heiland leren: Hij heeft alles ingezet om deze wereld en mij te bereiken, Hij verwacht van mij dat ik tot het uiterste ga om anderen te bereiken.

Die inzet betekent meeleven en voorbede voor de zending, betekent mijzelf en middelen die gekregen heb beschikbaar stellen en betekent ook met spanning de voortgang van het Koninkrijk van God in deze wereld volgen. Nog nooit is het ewangelie zover gekomen: tot het uiterste der aarde. Dat maakt het extra spannend en actueel. En dat bevordert een houding die je zonder meer missionair kunt noemen. Vloeit dat niet voort uit die indrukwekkende woorden in Hand.1: '...en tot het uiterste der aarde'?

3. Waaron Dorcas?

*Deze was overvloedig in goede werken.
Handelingen 9:36*

Stel dat ze in die eerste christelijke gemeenten hadden mogen kiezen wie er uit de doden opgewekt mocht worden. Ik vermoed dat de meeste stemmen zouden gaan in de richting van Stefanus. Een man vol van genade en kracht. Geboren zendeling. Begnadigd prediker en ewangelist bij de gratie Gods. Dat zou goed zijn voor de kerk: een zendeling-theoloog die uit de doden terugkeerde om krachtig leiding te geven aan kerk en zending.

Ik vermoed dat ze niet direct zouden denken aan een vrouw die goed kon naaien. Alleen uit de gemeente van Joppe werd er op haar gestemd. En die stemmen worden nota bene ingewilligd....

Merkwaardig. Wat is het bijzondere van Dorcas. Dat ze voortvarend leiding geeft aan de commissie van de contactdames? Dat ze een onmisbaar lid is van de ewangelisatiewerkgroep? Dat ze visie heeft op gemeenteopbouw. Dat ze oprecht christin is? Of ...omdat ze zo goed kan naaien? Dat laatste blijkt doorslaggevend te zijn. Vooral omdat ze zich met haar gave dienstbaar maakt aan mensen die voor hulpverlening in aanmerking komen.

Alom verslagenheid vanwege haar ziekte en overlijden. Ze had haar geloof zichtbaar gemaakt met naald en draad en met een hele hoop – niet eens fiscaal aftrekbare – giften. Ik lees dat ze

overvloedig was in goede werken en aalmoezen die ze gaf. En na haar sterven komen huilende weduwen laten zien wat ze allemaal aan kleding voor haar genaaid had. Onder leiding van de Heilige Geest groeit de gedachte, de overtuiging dat ze wat Dorcas betreft om een wonder van God mogen vragen. Petrus wordt ingelicht en wordt gevraagd onmiddellijk naar Joppe te komen. Daar aangekomen gaat hij in gebed en durft het aan om tegen de gestorvene te zeggen: Tabitha, sta op! En dan gebeurt het: Tabitha (Dorcas) opent haar ogen, gaat overeind zitten en wordt teruggeven aan allen die haar lief waren.

Waarom Dorcas? Omdat ze dat zo goed kon – naaien? O nee. Mooi als je handig bent en goed met naald en draad overweg kunt. Maar dat is niet direct de reden. De reden is: ze was overvloedig in goede werken. Er ging iets van haar uit. Ze had de mensen, die haar hulp nodig hadden, lief. In haar leven was iets zichtbaar van Jezus zelf. Goede werken zijn nooit een prestatie. Maar ze komen voort uit wat Jezus in je leven uitwerkt. En dat is kenmerkend voor Dorcas.

Ik denk dat ze zich gedreven wist door de liefde van haar Heiland. En dan blijkt dat goede werken, een helpende hand, ja zelfs een boterham aan een hongerige en een beker water voor wie dorst heeft, tellen. Nogmaals niet als verdienste. Maar zoverre je dat doet aan hulpbehoevende medeleden en medemensen heb je het aan Jezus gedaan (Matth.25:40). Hulpverlening en missionair werk gaan hand in hand. Ze zijn eigenlijk niet te scheiden. Het ene kan niet zonder het ander. Het is allebei een kwestie van ‘doorgeven’. Woorden met daden en daden met woorden die geheel gedrenkt zijn in de liefde van Christus.

Waarom Dorcas?

Omdat hulpverlening niet minder dienstbaar is aan de uitbreiding van het Koninkrijk van God dan woordverkondiging. Woord en daad zijn geen tegenstelling. Integendeel, zending en hulpverlening gaan hand in hand.

4. Het beste voor de zending

Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af.
Handelingen 13:2

Stel, ergens midden in het land in een grote bloeiende gemeente kondigt een uiterst bekwame ouderling zijn vertrek uit de kerkenraad aan. Reden: verhuizing naar een van de grote steden in de randstad. Voor zijn werk niet direct nodig, maar hij en zijn vrouw voelen zich geroepen om in de sterk gesecculariseerde omgeving van een grote stad mee te werken aan opbouw en uitbouw van de gemeente. ‘Jammer’, zegt iemand, ‘we kunnen je hier niet missen. Jouw vertrek is een groot verlies voor onze gemeente...’

Mooi, als dat tegen je gezegd wordt: we kunnen je niet missen. In feite een compliment. Maar er kunnen andere motieven en inzichten een rol spelen. In ieder geval het inzicht dat de voortgang van Christus’ werk in deze wereld het meest gediend is als bekwame mensen zich willen laten inzetten op plekken waar het aankomt op een krachtig missionair getuigenis.

Het evangelie moet immers overal verkondigd worden. Wereldwijd zelfs. Het boek Handelingen laat zien dat die opdracht die Jezus vlak voor de Hemelvaart had uitgesproken stapje voor stapje wordt uitgevoerd. Het is duidelijk dat dat gebeurt onder leiding van de Heilige Geest, in feite dus van Jezus zelf.

En wat gebeurt er dan? Jezus claimt hier in Antiochië Barnabas en Saulus. De gemeente zou kunnen zeggen: ‘Dat kan niet, we zijn nog maar zo kort christen, we kunnen leiders als Barnabas en Saulus beslist niet missen. We hebben ze nodig voor de verdere opbouw van de gemeente. Jammer, als juist zij vertrekken’.

Maar ik lees daar niets van. Ik lees wel, dat ze daar in de gemeente overgaan tot vasten, bidden, handoplegging en uitzending. Daaruit begrijp ik dat ze het er graag voor over hebben dat twee zeer gekwalificeerde krachten voor zendingswerk worden afgestaan. Voor

zending is het beste nog niet goed genoeg! Logisch toch, want op die manier wil Jezus door de inzet van bekwame broeders en zusters zijn Koninkrijk doen komen.

Het kan geen kwaad om het beleid in de kerk af te stemmen op die ene opdracht: het blijde nieuws doorgeven juist ook op plaatsen waar het niet, nog niet of niet meer is. Dan zal een gemeente die veel in huis heeft het een voorrecht vinden om bekwame mensen af te staan voor missionair werk. Dan zijn we ook gelukkig met zendelingen die hun gaven optimaal kunnen inzetten voor het bereiken van mensen en voor de steun van jonge kerken. Wat dat aangaat kunnen we hier best wel wat missen. Trouwens, het moet een eer zijn om bekwame mensen die door Jezus geroepen worden uit te zenden.

De kerkenraad van Antiochië reageert positief op de stem van Jezus om Barnabas en Saulus af te zonderen. Ze staan ze kennelijk graag af en ze verplichten zich ook tot betrokkenheid en voorbede.

Hun beleid en manier van denken wordt zo bepaald door zending, dat ze graag bekwame mensen willen afstaan voor de wereldwijde beweging die Jezus op gang heeft gebracht. En dan is het logisch dat je akkoord gaat met de stelling: Het beste is voor de zending...

5. Verspreiding van de Heilige Schrift

En het Woord des Heren verbreidde zich.
Handelingen 13:49

We kennen de Bijbel Kiosk Vereniging. En natuurlijk ook de Vereeniging tot Verspreiding der Heilige Schrift. Let wel: Vereeniging. Oude spelling. Dateert uit 1913. Heeft dus oude papieren. Maar betrekkelijk jong als je het vergelijkt met de eerste beweging van verspreiding van de Heilige Schrift. Die beweging kom je al tegen in Handelingen 13. Het heeft er blijkbaar altijd al bij gehoord – als je buigt voor het Woord van God ga je er ook mee aan de slag en mee op reis.

Handelingen 13 is een verslag van de eerste zendingsreis van Paulus. Hij is samen met Barnabas via Cyprus in Antiochië in Pamphilië aangekomen. Paulus krijgt daar de gelegenheid om aan de Joden uit te leggen dat Jezus de vervulling is van wat God beloofd had. Hij voegt eraan toe dat Jezus verworpen is en ter dood gebracht, maar uit de doden opgewekt.

Omdat er belangstelling is voor deze boodschap vragen ze of hij op de volgende sabbat de verkondiging voortzet. Helaas komt er dan verzet en afwijzing.

Daarom gaan Paulus en Barnabas zich richten tot de heidenen. Die zijn er echt blij mee dat ze het Woord van God mogen horen. Velen komen tot geloof. En dat kunnen ze niet stil houden. Ze praten er met iedereen over. En dan staat er: *En het Woord des Heren verbreidde zich*. Er zijn ook vertalingen die zeggen: het Woord des Heren werd verbreid, letterlijk rondgebracht. Ik voel daar het meest voor. Het is een beetje onpersoonlijk als je zegt: het woord verbreidde zich. Hoe dan? Door wie? Ik begrijp dat de hoorders hier zeer gelukkig zijn met het woord van God en dat zij het ook zijn die het woord overal hebben 'rondgebracht'.

Noem het verspreiding van de Heilige Schrift. Je bent er zelf door geraakt en als vanzelf geef je dat door aan anderen. Het is ondenkbaar dat je het Woord aanvaardt en het verder voor je zelf houdt. Het Woord van God gelovig aanvaarden heeft altijd tot gevolg dat je dat Woord aan anderen doorgeeft. Dat is destijds ook ongetwijfeld het motief geweest voor de oprichting van de Vereeniging tot Verspreiding van de Heilige Schrift.

Die verspreiding van de Heilige Schrift kan ook zonder een vereniging. Zeker, een vereniging kan ook heel goed werken maar het begint bij je persoonlijk. Ik zie die eerste gelovigen daar in de provincie Pamphilië bij wijze van spreken het Woord van God overal rondbrengen. En die beweging gaat nog steeds door. Wereldwijd. Niet het verhaal van

mensen gaat maar het Woord van God gaat rond. Dankzij mensen die het meenemen en er niet over kunnen zwijgen. Wat wil je als je je gered mag weten door Hem die het vleesgeworden Woord van God is!

Alleen het Woord? Geen daad? Beide natuurlijk! Het ene impliceert het andere. De bijbel kent geen scheiding of tegenstelling van woord en daad. Wie het Woord gelooft geeft dat Woord handen en voeten. En het wordt verspreid. Verspreiding van de Heilige Schrift. De Schriften getuigen immers van Jezus en van zijn onmetelijke liefde. En dat getuigenis slaat aan doordat de Heilige Geest er kracht aan verleent. Het gebeurt nog steeds, hier en ginds. Goddank!.

6. Hoe vertel ik het mijn medemens?

*Wat gij dan, zonder het te kennen,
vereert, dat verkondig ik u.
Handelingen 17:23*

Van je geloof getuigen is best wel moeilijk. Hoe begin je? Hoe vind je de juiste woorden? Wat is het beste moment? Op een conferentie ging het hier ook over. Een van de sprekers gaf een voorbeeld. Hij zou een getuigenis geven in taal en woorden die postmoderne mensen konden begrijpen. Zijn poging was bewonderenswaardig, maar zijn getuigenis was kerkelijke taal die niet overkwam. Eén ding werd toen wel duidelijk: je moet je helemaal inleven in de wereld en de manier van denken van degene met wie je het evangelie wilt delen.

Ik kom dat tegen in Handelingen 17. Paulus in Athene. Hij wacht op de komst van Silas en Timotheus. Intussen - zo stel ik mij voor - loopt hij wat door het centrum van Athene. Wat hem opvalt is dat er zoveel afgodsbeelden staan. Zelfs een altaar met het opschrift: Aan een onbekende god. Als Paulus daarna een wijsgerig gezelschap - niet het gemakkelijkste publiek! - toespreekt, knoopt hij aan bij dat altaar. Die onbekende God ken ik. Hij is de God die hemel en aarde geschapen heeft, aan Wie we ons leven te danken hebben en die Jezus uit de dood heeft opgewekt. En al sprekend citeert Paulus ook dichters die bij zijn gehoor bekend zijn.

De reactie op zijn getuigenis is verschillend. Er zijn er die er de spot mee drijven. Kan gebeuren...! Er zijn er ook die nieuwsgierig worden en zelfs tot geloof komen. Deze laatste reactie is het werk van Gods Geest. Ze geloven niet dankzij Paulus maar dankzij de Heilige Geest. Zo is dat altijd. Hoe knap of eigentijds of overtuigend je ook van je geloof getuigt. Maar goed ook: wij bekeren geen mensen, dat doet God zelf. We hebben wel de opdracht om ons te verplaatsen in de denk- en leefwereld van onze toehoorders. Dat doet Paulus hier heel duidelijk. Hij gebruikt woorden en uitspraken die overkomen. Hij wordt hier echt de Grieken een Griek. Dat betekent niet dat hij het evangelie aanpast en beslissende dingen weglaat. Hij heeft het zelfs over het oordeel dat eenmaal komt en over de opstanding uit de doden. Daar vallen sommigen dan ook over en drijven er de spot mee. Maar ze hebben het wel opgepakt en begrepen.

Zo van het evangelie getuigen is lang niet eenvoudig. Maar het is wel de moeite waard. Want mijn gesprekspartner heeft die Here Jezus net zo nodig als ik. En ik gun hem het heil van Jezus van ganser harte. Het kost veel oefening om zo dicht bij die ander te komen. Je moet goed weten wie je voor je hebt en wat de kern van het evangelie is. Wat je zegt moet helder zijn en to the point. Niet dat jouw pakkende woorden het geloof bewerken maar wel dat de Here ze wil gebruiken om die ander te bereiken. Dat ter bemoediging en verootmoediging van evangelisten, zendelingen, voorgangers, ambtsdragers en niet in het minst 'gewone' getuigende christenen.

Hoe vertel ik het mijn medemens? Handelingen 17 reikt ons geen succesformule, geen model aan, maar geeft wel duidelijke aanwijzingen voor een getuigend gesprek. En de Here onze God zegene dat gesprek!

Jk kan het niet laten: een serie meditaties

7. Waterleiding

*Wie in Mij gelooft...
stromen van levend water
zullen uit zijn binnenste vloeien.
Johannes 7:38*

Ik zag ze in Indonesië: bamboegoten. Bamboepijpen van vaak meer dan 10 centimeter diameter, gehalveerd en als gootjes gebruikt. Heel ingenieus weet men vanaf een waterbron ergens hoger in de bergen het water op die manier naar het dorp te leiden. Ik las eens ergens dat plotseling geen druppel water uit zo'n bamboeleiding kwam. Meteen ging men op inspectie uit. Vier honderd meter verder ontdekte men het euvel. Dode bladeren waren in het gootje terechtgekomen en waren zo aan elkaar gekoekt dat ze de leiding verstopten. De oplossing was simpel: dode bladeren verwijderen en meteen liep het water weer.

Je zou kunnen zeggen dat Jezus gelovigen vergelijkt met zo'n bamboewaterleiding. Van boven komt er water in en beneden stroomt het er uit. Wie aangesloten is aan de bron zal als waterleiding fungeren. Het eerste waar het dus op aankomt is de aansluiting. Er moet een verbinding zijn met de bron. Die bamboewaterleiding kan verstopt zijn – dan geen water. Maar het kan nog erger: bovenaan is hij niet meer op de bron aangesloten en dan kan er helemaal geen sprake zijn van doorstroming van water. De verbinding is eerste voorwaarde. Als de slang van de kraan schiet als ik mijn auto was dan zal ik die verbinding eerst moeten herstellen wil ik die auto kunnen wassen.

Verbinding dus. Hier is dat niet anders dan de geloofsverbinding met Jezus.

Dat is een vaste verbinding. De werkwoordsvorm die hier in de tekst wordt gebruikt heeft de betekenis dat de handeling doorgaat: wie in Mij gelooft en dat continu doet die zal stromen van levend water opleveren. Dat betekent het onderhouden van de verbinding door dagelijkse omgang met Hem. Dan pas kan er sprake zijn van doorstroming. Die doorstroming kan stagneren doordat de verbinding niet functioneert, maar dat kan ook door verstopping. En dan moet je wel weten waar de verstopping zit.

Want het is Jezus te doen om het doorgeven van het levende water uit de bron. Hij wil ons maken tot het kanaal van zijn zegen. Hij wil ons tot vruchtbare christenen maken die een stroom van zegen verspreiden. Hij wil ons drinken maken tot drenken. Doorgeven wat we ontvangen hebben. Zegen verspreiden naar anderen toe. Het heil niet voor je zelf houden maar het de ander van harte gunnen.

Daarbij moet je niet vergeten dat je slechts waterleiding bent. Tussenschakel tussen de Here God en de ander. Het water is niet aan de leiding te danken, maar aan de bron waar het uit voortkomt. Ik ben eigenlijk niet meer dan een doorgeefluik. De weg waarlangs Jezus zijn heil aan anderen wil geven. Dat betekent dat we geen bak zijn waarin het water stilstaat, vervuult en dood is. Kijk alsjeblieft uit voor 'dode bladeren'. Zorg voor stromend levend water, wees een leiding, waar dat water door heen stroomt.

Drinken uit de bron leidt tot drenken dankzij die bron. Wie doorgeeft geeft blijk dat hij het door heeft. Drinken om te drenken. Waterleiding zijn. Dankzij het levende water. Dankzij Jezus die de enige Bron is. Wie Hem kent kán niet anders dan doorgeven wat hij ontvangen heeft.

8. Lichtgevend

*Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken
zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.
Mattheüs 13:16*

Het journaal toonde beelden van een brand. De brandweer was met groot materieel uitgerukt. Een hele rij brandweerauto's en tientallen brandweerlieden. Die vielen in het

schijnsel van de lampen extra op. Dankzij de lichtgevende strepen op hun pak. Het licht van de lampen werd er door weerkaatst. Lichtgevend vanwege het inkomende licht.

Ik denk dat dat ook de bedoeling is van de woorden van Jezus over licht en goede werken. Hij zelf is het licht der wereld maar wie Hem volgt wordt ook het licht der wereld genoemd (Matth.5:14). Hij is HET licht en wat wij aan licht verspreiden doen wij dankzij Hem. Hij is licht-gevend in de letterlijke betekenis van het woord. Ik mag lichtgevend zijn omdat zijn licht mij beschijnt.

Zoals die brandweerlieden. Of zoals de reflectorpaaltjes langs de weg. Die weerkaatsen het licht van de koplampen van mijn auto. Doe ik mijn licht uit dan zie ik die paaltjes ook niet. Zo mogen mensen die Jezus volgen een lichtend licht zijn. Ze zijn lichtgevend omdat Hij het licht geeft.

Jezus zegt hier zegt dat het de goede werken zijn die licht geven. Niet dat die werken direct spectaculair zijn. Een boterham, een bezoekje aan een gevangene of zieke, kleding voor mensen die niks hebben, een beker water. In Mattheüs 25 worden ze genoemd en daar blijkt dat ze onderwerp van gesprek zijn bij het laatste oordeel. Alles wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus dat houdt zijn waarde en dat blijft bestaan.

Goede werken die voortkomen uit je geloof. Noem het lichtgevend gedrag. Dat kan een gesproken getuigenis zijn maar net zo goed een getuigenis in hulpbetoon. Wij hebben de neiging om woorden en daden te scheiden en zelfs tegenover elkaar te stellen. In de bijbel zijn ze één. Het licht van het evangelie schijnt door wat we zeggen en niet minder door wat we doen. Eigenlijk moet je Zending en Hulpverlening niet scheiden, hooguit onderscheiden en in ieder geval dezelfde waarde en betekenis toekennen.

Laat zo je licht schijnen. Het is jouw licht, jouw opdracht, jouw christen zijn, maar het licht komt uiteindelijk van Hem die het Licht der wereld is. Daarom wijzen die goede dingen ook niet naar hen die ze doen maar naar Hem die de Bron is. Het licht van deze goede werken bewerkt dan ook dat de hemelse Vader verheerlijkt wordt. Ik begrijp dan ook: hoe meer goede werken hoe meer eer voor God. Of anders gezegd: hulpverleningszondag zal als het goed is dienstbaar zijn aan zijn eer.

Laten we dan ook niet al te bang zijn om de nadruk te leggen op de noodzaak van goede werken. Als ze zijn zoals hier bedoeld is hebben ze niets verdienstelijks maar verheerlijken ze God. Ze zijn lichtgevend zodat ze weggebruikers op de goede weg willen brengen en houden. En ze zijn lichtgevend omdat God in Jezus zijn licht heeft gegeven. Laat dan zo je licht schijnen voor de mensen, in daad, in woord, in heel je menszijn. Hulpverlening die de liefde, de goedheid, de menslievendheid van God weerspiegelt. Lichtgevend dus...

9. Geroepen om... te vissen

*En terstond riep Hij hen.
Marcus 1:20a*

'Daar moet je wel roeping voor hebben, om dominee te zijn'. Dat werd heel onbevangen en bijna terloops tegen me gezegd. Ik ben er maar kort op ingegaan. Alleen van: je ervaart dit werk als een opdracht. Meteen heb ik erbij gezegd dat iedereen die Jezus volgt roeping heeft. Roeping om christen te zijn in woord en daad. Roeping ook om van Hem te getuigen en mee te werken aan de komst van zijn Rijk.

Toen ik nadacht over de roeping van de discipelen, schoot me dit weer te binnen. Je komt hier vissers tegen die druk en geconcentreerd bezig zijn met hun vissersbezigheden.. Vissers zijn altijd heel geconcentreerd bezig. Let er maar eens op als je langs een vaart loopt of fietst en daar mannen - en soms ook vrouwen - doodstil ziet zitten met de hengel in de hand en de blik op de dobber.

Er zit iets nadrukkelijks in de roepstem van Jezus. 'Terstond' staat er. Het kan geen uitstel lijden. Immers het Koninkrijk Gods is nabij gekomen (vs.15). Het gaat nu beginnen. En de komst van dat Koninkrijk gaat door tot aan het eind der tijden. Het wordt nu heel erg spannend. Door Jezus laat God zijn koningschap gelden over mens en wereld. En daar schakelt Jezus deze Galilese vissers bij in.

Wat Jezus precies gezegd heeft wordt hier niet gezegd. Ik denk zoiets als: Volg Mij. Hoe ze gekeken hebben staat er ook niet bij. Verbaasd wellicht, geschrokken misschien. Het zal je maar gebeuren! Duidelijk is in ieder geval dat ze gehoor geven. De stem van Jezus heeft gezag. En ze hebben iets aan gevoeld van de belangrijke rol die ze mogen spelen in het Koninkrijk van God. Daartoe worden ze geroepen.

Daar moet je dus wel roeping voor hebben. Voor deelname aan dat Koninkrijk. Je wordt geroepen om die Koning te volgen. En dat betekent beschikbaar zijn voor zijn werk. Iedereen die deel uitmaakt van dat Rijk is een geroepene. Dat doe je en dat kun je niet zelf. En als je geroepen wordt – en noem dat gerust een krachtdadige roeping – weet je ook dat Hij het is die je binnen de grenzen van zijn Rijk heeft getrokken.

En wat wordt er dan van je verwacht? Heel duidelijk: visser van mensen worden. Zijn dat dan mensen met een bijzondere roeping? Ja en nee. Iedere volgeling van Jezus heeft roeping, krijgt een opdracht mee. En die roeping is altijd bijzonder. Zeg niet dat alleen zendelingen, evangelisten, dominees of ambtsdragers roeping hebben om mensen te vangen. Deze discipelen, straks een twaalfstal, is de kerk zoals Jezus die bedoelt. Wat zij moeten zijn moeten allen die bij Jezus horen ook zijn: vissers van mensen.

Ieder op z'n eigen plek. Maar als je Jezus volgt heb je roeping... om te vissen. Die roeping betekent dat je ervoor gaat, je bent gemotiveerd. Als je Hem kent als Heiland wil je Hem graag aan anderen aanbevelen. Best wel eens moeilijk. Je kunt heel lang vissen zonder iets te vangen. Toch maar doorgaan en vergeet nooit: jij vist maar Hij stuurt de vissen in het net. Gelukkig. Ik gebruik het allerbeste materiaal maar de 'vangst' is uitsluitend aan Hem te danken. Dat geeft de visser moed...

10. Uitzendkracht

*Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.
En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zei tot hen:
Ontvangt de heilige Geest.
Johannes 20: 21b en 22*

In het stratenboekje van Den Haag dat ik nogal eens raadpleeg worden 72 ambassades vermeld Van a tot z, van Amerika tot Zwitserland. Heb je het over ambassades dan heb je het ook over ambassadeurs. En ambassadeurs zijn gevolmachtigde gezanten namens de regering die ze gezonden heeft. Het kan geen kwaad om daar aan te denken als Jezus het over zenden heeft.

Jezus zegt dat Hij gezonden is door de Vader. Hij is de wettige vertegenwoordiger van zijn Zender. Hij is bij uitstek de Ambassadeur van het Rijk van God op aarde. Als ik Jezus ontmoet ontmoet ik God. En nu zegt Jezus: *zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook jullie*. Hij heeft het tegen z'n discipelen. Je mag zeggen tegen de kerk. Allen die Jezus geloven zijn even zoveel ambassadeurs van zijn rijk. Dat is niet niks. Dat is een officiële status. Als christen vertegenwoordig je je Zender in deze wereld. Met maar één bedoeling: van Hem getuigen en namens Hem optreden.

Wonderlijk is dat Jezus bij die opdracht om als zending de wereld in te gaan op de discipelen blaast. Ze hebben vast begrepen dat deze handeling van Jezus betekent dat Hij ze nieuw leven inblaast. Getuigen in deze wereld kun je nooit van jezelf. Daar heb je de bezieling van de Heilige Geest voor nodig. Dat zegt Jezus ook in Handelingen 1: *je zult*

Jk kan het niet laten: een serie meditaties

kracht ontvangen en zo kun je en zul je mijn getuigen zijn. Het is immers ook de Geest die je te binnen brengt wat je moet zeggen als je verantwoording moet afleggen van je christen-zijn. Hij roept je tot getuigen waar en hoe dan ook. Hij legt het in je hart. En Hij geeft je de kracht daartoe. Uitzendkracht...

Stel je hebt een mooie dwarsfluit. Die hangt boven je bed en elke keer als je die dwarsfluit ziet geniet je ervan. Maar als dat alles is, is het wel zonde van het geld dat je ervoor hebt betaald. Dat ding is er niet voor om als pronkstuk boven je bed te hangen, maar je moet erop spelen. En hoe doe je dat? Door er in te blazen! Dan komt er geluid uit. En als je een beetje vaardig bent zal dat een goed geluid zijn. Daarvoor moet je wel oefenen. Met je vingers, met je hele houding, met het lezen van de muziek. Maar als je niet blaast komt er niks uit.

Als je mond te vergelijken is met een dwarsfluit, kun je zeggen dat Jezus blaast zodat er geluid uitkomt. Hij stuurt zelf je vingers om de goede toon te vinden. Maar om een beetje te kunnen spelen moet je wel oefenen. Als je die dwarsfluit nooit aan je mond zet wordt het niks.

Ambassadeur zijn van het Koninkrijk van God is een opdracht maar tegelijk een geschenk: Jezus stuurt je op weg maar door zijn Geest gaat Hij mee en wat je ook zegt of doet in Zijn naam zal verwijzen naar Hem. Je bent letterlijk een uitzendkracht maar je krijgt ook kracht. Uitzendkracht van de Geest. Hij is er immers zelf bij.

11. Handsfree

*En het zal zijn dat al wie de naam des Heren aanroept,
behouden zal worden
Handelingen 2:21*

In mijn auto bel ik handsfree. Het mag zelfs niet anders. Levensgevaarlijk om tijdens het rijden je mobieltje in te schakelen, te bellen en tegelijk de auto met slechts één vrije hand te bedienen. Terecht dat alleen handsfree bellen toegestaan is. Handsfree – engels voor bellen zonder je handen te gebruiken. Ik druk slechts op een toets van mijn mobieltje en ik heb mijn vrouw aan de lijn.

Er is niks mis mee om bidden met telefoneren te vergelijken. Zo makkelijk je in verbinding kunt komen met iemand ver weg, zo makkelijk kun je ook contact leggen met God. Vroeger was telefoneren best wel omslachtig. Interlokaal bellen ging niet eens automatisch. Een enkeling had telefoon. Mensen uit de straat kwamen vragen of ze even bellen mochten. Vandaag heeft iedereen z'n mobieltje op zak en kan hij of zij bellen waar en wanneer dan ook.

Petrus legt in zijn Pinksterpreek uit dat met de komst van de Heilige Geest het heil zich enorm verbreedt. Wat vroeger voor een enkeling gold mag nu voor iedereen gelden. Niet een enkeling die profeteert of gezichten ziet. Ook niet slechts beperkt tot Israël maar nu voor alle mensen. Daarom: al wie de naam des Heren aanroept. Wie ook maar. Kenmerkend voor de tijd tussen Pinksteren en wederkomst. Dankzij het volbrachte werk van Jezus is de lijn open. Iedereen mag de naam des Heren aanroepen. Die Naam staat voor de Naam bij uitstek. God de HERE, Hij die er is, die stand-by is, die bereikbaar is. Niet zoveel wachtenden voor u. Geen boodschap van 'alle medewerkers zijn in gesprek'. Geen helpdesk die onbereikbaar is. God is voor iedereen bereikbaar. Groot nieuws uiteraard – wie ook maar z'n handen vouwt en gelovig de Naam aanroept, zal hij behouden worden. Wie ook maar...

Daar hoeft en daar mag je niets voor doen. Bij 'handsfree' denk ik aan gevouwen handen. Geen ingewikkelde manoeuvres, maar zonder enige moeite een directe verbinding. Als we tot God naderen moeten we onze handen vrij houden. Je hoeft ze er niet voor uit de mouwen te steken. Nee, handsfree de Naam aanroepen. Die naam is geopenbaard in Christus. In

Jk kan het niet laten: een serie meditaties

Hand. 3 en 4 is uitvoerig sprake van behoud door die Naam. Er is zelfs geen andere naam gegeven waardoor we behouden moeten worden (Hand.4:12). Je mag volstaan met die Naam te noemen.

Je zou het voicedialling kunnen noemen. Er zijn toestellen die die mogelijkheid hebben. Je noemt een naam - zeg maar Marie - en vóór je het weet heb je Marie aan de lijn. Het toestel is zó geprogrammeerd dat die naam herkend wordt en de verbinding tot stand komt met de drager van die naam. Voor bellers in de auto nog veiliger en voor visueel gehandicapten een uitkomst.

Het gaat je duizelen als je hierover nadenkt. Een open lijn met de hemel. En de naam des Heren staat ervoor in dat je niet afgewezen wordt. Immers Hij doet wat Hij beloofd heeft. Handsfree - alleen maar zijn Naam aanroepen. Je hoeft zelfs geen toets in te drukken. En weet je, het is prepaid! Gratis, of beter: genade!

12. Het leven is een trektocht

*...want hij verwachtte de stad met fundamenten,
waarvan God de ontwerper en bouwmeester is.
Hebreeën 11:10*

Jaren geleden maakten we een trektocht door Zweden en Noorwegen. Dertien campings in drie weken! Veel gezien, veel gedaan, geweldig genoten. Maar toen we weer op weg waren naar huis vonden we het welletjes. Het is mooi dat trekken van de ene plek naar de andere maar er gaat niks boven weer thuis zijn. Niet meer in de rij voor de douche, niet meer 's nachts je tent uit om haringen vast te zetten, niet meer uitpakken, opzetten, afbreken, inpakken en dan dertien keer.

In de bijbel komen we mensen tegen die een leven lang in tenten hebben gewoond. Abraham b.v.

Tot het laatst toe had hij geen vaste woon- en verblijfplaats. En hij keek uit naar de stad van God als zijn toekomstige woonplek. Het leven was voor hem een trektocht. En dat is het voor ieder mens. Je bent in feite onderweg. Geen mens is hier blijvend.

Daarom is het belangrijk als je weet dat je op weg bent naar de stad van de toekomst. Geen stad met de bekende grote stadsproblemen - vuil, smog, vervallen huizen. Geen miljoenenstad met troosteloze flats en eindeloos veel krotten. Nee deze stad is het summum van woongenot.

Die stad is gefundeerd en gemaakt door God zelf. We kunnen er ons geen voorstelling van maken. Wel weet ik, dat deze stad niet alleen super leefbaar is maar ook alle vrijheid biedt. Beeldspraak, dat wel. Maar dan beeldspraak van het toppunt van geluk en voldoening.

Het verlangen ernaar is geen ongezonde wereldmijding. Tijdens de trektocht kun je zeker van het leven genieten. Het betekent tegelijk dat je kunt relativiseren. Dat de dingen die je hebt of doet vallen onder het beslag van die toekomst. Een dergelijke levenshouding maakt een mens ontspannen. Bewaart hem voor een al te strakke binding aan geld, goed en de vele geneugten van het leven. Geeft hem ook visie op het Koninkrijk.

Waar mensen de betrekkelijkheid leren inzien van de dingen waar iedereen zich zo druk over maakt daar zullen ze oog krijgen voor wat er werkelijk toe doet. Daar zal ook in grote ernst het evangelie van hoop en eeuwig leven verkondigd worden. Ik ken geen sterker motief voor zending en hulpverlening dan dit perspectief van Abraham. Je zou kunnen zeggen: Zending bloeit naarmate er oog is voor wat God in petto heeft. Dat mag vandaag wel eens gezegd worden!

Want vergeet niet, het leven is een trektocht. En die trektocht loopt alleen maar goed af als je eindbestemming die stad van de toekomst is. Vraag mij niet hoe die stad er uitziet. Het is niet alleen beeldspraak, het is ook niet in adequate mensenwoorden te zeggen. Het blijft een

verrassing. Dat houdt de spanning er zeker ook in. Hoe lang die tocht is, is ook niet te zeggen. Maar onderweg geniet je wel ondanks dat het soms best wel zwaar is. Die toekomst bepaalt alles in je leven – daarom wil je er graag van getuigen in daad en woord. Eindpunt is immers de stad waarvan God de ontwerper en bouwmeester is. Ingaan in die stad gun je iedereen. Of niet dan?

13. Vangnet

...van nu aan zult ge mensen vangen.
Lucas 5:10

Tegen bijzondere zendingswerkers die zich bij ons aanmelden, zeggen we nogal eens: we willen graag een vangnet zijn voor jullie. We bedoelen ermee te zeggen dat ze altijd op ons kunnen terugvallen. Stel, dat ze halsoverkop uit het verre Oosten terug moeten naar Nederland, dan mogen ze een beroep doen op ons. De strakke begroting op basis van bijdragen via een vriendenkring kent geen ruimte van duizend euro of meer voor een ticket naar huis. Wij willen dan dat probleem opvangen. Vangnet dus.

In de geschiedenis van de wonderbare visvangst in Lucas 5 gaat het over vangen en netten en letterlijk over een vangnet. Petrus is met wat collega's een nachtje wezen vissen op het meer van Galilea. Heerlijk om het oude beroep weer eens uit te oefenen. Maar het werd een teleurstelling – de hele nacht ploeteren en geen visje gevangen. Logisch dat hij die morgen niet al te best te spreken is. Niet voor niks staat hij chagrijnig z'n netten te spoelen terwijl Jezus het woord van God verkondigt... En als Jezus hem vraagt om z'n scheepje als preekstoel te mogen gebruiken, durft hij niet nee te zeggen. Maar dat is dan ook alles.

En dan de klap op de vuurpijl. Jezus stuurt Petrus na zijn toespraak weer het meer op: Ga naar diep water en zet je netten uit om te vissen. Boos reageert Petrus: We hebben de hele nacht hard gewerkt en niets gevangen. Maar goed, omdat U het zegt, zal ik het doen. Met andere woorden: wie heeft er nou meer verstand van vissen, U of ik?

Maar dan gebeurt het: het net zit al gauw boordevol. Petrus heeft hulp nodig van collega's om de vangst aan wal te brengen. En dan kan deze impulsieve emotionele Galileeër zich niet inhouden. Hij gaat op en door de knieën en geeft angstig te kennen dat hij beter ontslag kan krijgen uit dienst dan voorzetting van zijn discipelschap. Maar dan zegt Jezus: Wees niet bevreesd, van nu aan zul je mensen vangen.

De opdracht voor Petrus, en in hem voor de kerk, is: mensen vangen. Net uitgooien. Je vangnet gereed houden. Mensen vangen voor het Koninkrijk. Wonderlijk: wie gevangen is, is echt vrij. Er is alleen redding in het vangnet van deze vissers. Dat visserswerk is soms eindeloos ploeteren zonder iets te vangen. Dan maar stoppen? Moet je het dan maar opgeven? O nee, Jezus stuurt je rustig weer op pad. Tot aan de jongste dag moet er gevist worden.

En dan, als je wel eens moedeloos bent, mag je het weten dat je bij Hem terechtkunt. Jezus wil vangnet zijn voor moedeloze vissers. Je mag altijd op Hem terugvallen in de dienst in zijn Koninkrijk. Want het is en blijft zijn werk. Petrus moest het net uitgooien maar Jezus stuurt de vissen in het net. Wij moeten aan het werk, maar de vangst is altijd zijn werk. Dat ontslaat mij niet van de opdracht om te vissen, maar geeft me wel het vertrouwen dat Hij voor de vangst zorgt.

Het is mooi als mensen zeggen: ik wil vangnet zijn voor jou, je kunt op mij terugvallen. Het is oneindig mooier als Jezus dat zegt. Of niet dan!

14. Geven maakt gelukkig

Het is zaliger te geven dan te ontvangen
Handelingen 20:35

Ze staat bij de supermarkt bij mij in de buurt. Een keurige mevrouw van buitenlandse komaf. Ze hoopt dat elke bezoeker van de super een krantje koopt. Het gaat haar uiteraard om het geld. En als iemand het krantje niet hoeft maar haar wel een euro overhandigt laat ze beleefd merken dat ze daar blij mee is. Als ik dat dan zie schieten mij onwillekeurig de woorden te binnen: het zaliger te geven dan te ontvangen. Ik moet er niet aan denken om zo afhankelijk te zijn van de goedgeefsheid van anderen. Ik geef liever dan dat ik ontvang....

Maar ik weet dat Paulus dat niet bedoelt met het woord van Jezus over zalig geven. Hij noemt het in zijn afscheidswoord aan de kerkenraad van Efeze. Hij herinnert hen eraan dat hij zelf in zijn levensonderhoud heeft voorzien. Hij heeft de handen uit de mouwen gestoken en gewerkt voor de kost. En zo kon hij ook de zwakken in de samenleving helpen.

Daarmee zegt hij niet dat hij blij is bij de gevers te horen en niet bij de ontvangers. In die richting ging mijn interpretatie bij de supermarkt. Hij suggereert ook niet armoede een schande is en dat je meer bent als je geld hebt en je handen niet hoeft op te houden. Nee, werk, geld, levensonderhoud – het is allemaal zegen van God. En het is ook een zegen als je anderen erin laat delen. Wat je hebt heb je immers gekregen. Je bent rentmeester over je bezit. Pas op dat je niet – zoals iemand schreef – een krentmeester bent. Zuinig en egoïstisch.

Het lijkt me duidelijk dat dit woord van Jezus wil zeggen: geven maakt gelukkig. Niet omdat jij zo rijk bent en neerbuigend die euro kunt overhandigen of die acceptgiro kunt invullen. Maar gewoon omdat je door geven duidelijk maakt wat de kern van het evangelie is: de gevende genade van God. Als je die toont in je hulp aan de zwakken in de samenleving vlakbij en ver weg, weerspiegelt je het evangelie. Als je niet te groot bent om van genade te leven ben je ook van harte bereid om anderen te helpen. Waar en hoe dan ook.

We leven vandaag in een samenleving waarin het omgekeerde motto geldt: het is zaliger te ontvangen dan te geven. Hebben is hebben en krijgen is de kunst. En als we het allemaal wat zuiniger aan moeten doen wordt ons giftenpatroon ook zuiniger. Je moet eerst aan je zelf denken en dan kun je altijd van wat je over hebt misschien nog wat weggeven. Deze redenering kom je overal tegen, ook in de kerk...

Paulus maakt duidelijk dat je daar niet gelukkig van wordt. Geven maakt gelukkig en niet egoïsme, hebzucht, materialisme, consumeren en noem maar op. Jezus heeft het Gode gelijk zijn niet voor zich gehouden maar Hij heeft zichzelf volledig gegeven. Van die gevende liefde word je gelukkig. Nou dan, zegt Paulus hier, zorg ervoor dat jij die gevende liefde weerspiegelt in hulp aan de nabije en verre naaste. Mensen die zo gelukkig zijn, zijn bij uitstek missionair. Geve God ons veel gelukkige mensen in onze kerken!

15. Windkracht twaalf

...een geluid als van een geweldige windvlaag....
Handelingen 2:2

In 1805 ontwierp Beaufort een schaal waarin de wind werd ingedeeld in dertien klassen. Windstilte werd aangegeven met het cijfer nul, orkaankracht met het cijfer twaalf. Windkracht twaalf heet dan ook orkaan. Harder kan niet. De hoogste in de schaal van Beaufort.

Als ik in Handelingen 2 lees wat daar gebeurt als de Geest wordt uitgestort, denk ik onwillekeurig aan windkracht twaalf. Er is – letterlijk vertaald – sprake van een geweldige, alles meeslepende, wind. Niet dat het daar toen zo hard gewaaid heeft. Maar het geluid was dat van een gierende wind. Ze zullen daar zeker geschrokken zijn. Zo echt was het geluid.

Maar al gauw begrijpen ze dat dit te maken heeft met wat Jezus had aangekondigd: de uitstorting van de Geest. En het teken van de wind liegt er niet om. Windkracht twaalf!

Geest en wind worden vaker in de bijbel in één adem genoemd. In de bijbelse talen is het ook hetzelfde woord. Al is de Geest zelf onzichtbaar, zijn werking is niet te ontkennen. Evenmin als die van de wind. Die giert om het huis en die buldert in de schoorstenen. Orkaankracht – neem me niet kwalijk!

Bij de Heilige Geest moet ik aan zoets denken. Hij zet alles in beweging. Ik moet die kracht maar niet onderschatten. Wat wij niet klaar kunnen krijgen, dat doet de Geest zonder moeite. Er is iets op gang gebracht dat loopt van Jeruzalem tot de einden der aarde. Het Koninkrijk van Jezus breekt door. Met kracht! De moord en dood blazende Paulus verandert in een dienstknecht van Jezus. De kleingelovige Petrus wordt een moedige verkondiger van het evangelie. Bange discipelen worden blijde getuigen. Een onchristelijke wereld wordt ingewonnen voor het evangelie. In razend snel tempo komen er kerken in Klein-Azië, Europa en in Noord-Afrika.

En zo is het doorgedaan tot op vandaag. Die windvlaag van Pinksteren is daar een belofte van. We moeten maar niet al te bezorgd zijn over de toekomst van de kerk. Niets en niemand is tegen de kracht van de Geest opgewassen. O ja, je kunt de Geest weerstaan. Maar vergeet niet: zijn kracht is orkaankracht. Niet voor niets staat hier een woord dat betekent: een windvlaag die alles wegblaast. Daarbij kan het zelfs speels toegaan. Petten waaien af, kapsels raken in de war, vormelijkheden worden verstoord. De wind trekt zich niets aan van onze orde en onze status.

Mooi als de wind van de Geest vrij spel krijgt. Weg starheid, saaiheid en gezapigheid. Zwijgende christenen gaan getuigen, statisch kerk-zijn verandert in blij enthousiasme, kille kritiek wordt warme beweging.

We moeten geen beschutte plaatsjes opzoeken en ons afschermen voor de kracht van deze Geest.

Want vergeet niet: het is wel de Geest van Christus! Geschenk uit de hemel. Dat geschenk heeft ontzaglijk veel gekost. De kruisdood van de Zoon van God. Je mag dan ook best enthousiast zijn over zo'n cadeau. Het is de vernieuwende kracht van de wind Gods. Windkracht twaalf – overvloed dus. Meer dan genoeg.

*Wij leven van de wind,
die aanrukt uit de hoge
en heel het huis vervult,
waar knieën zijn gebogen.
Die doordringt in het hart,
in de verborgen hof
en uitbreekt in een lied
en opstijgt God ten lof.*

16. Non-stop bidden

...bidt zonder ophouden...
1 Thessalonicenzen 5:17

Een middagje uit; er staat een kanotocht gepland. Niet iedereen is bedreven in het gelijkmatig hanteren van de peddels. Er zijn er die de tocht twee keer maken: ze gaan van de ene oever naar de andere en maken rondjes. Twee kano's slaan om. Gelukkig is het water niet al te vuil of diep. De les is duidelijk: wil je vooruitkomen, dan moet je zowel links als rechts peddelen. Doe je dat aan één kant, dan draai je rondjes en kom je niet verder.

De verhouding tussen bidden en werken is net zo. Alléén bidden is rondjes draaien en alléén werken ook; je moet beide doen én gelijkmatig. Bidden én werken. Als Paulus zegt: 'Bidt zonder ophouden', betekent dat niet dat je maar aan één kant moet peddelen. Ik las eens ergens dat er een monnik heeft geleefd, die dertig jaar lang tussen elke twee happen brood

Jk kan het niet laten: een serie meditaties

en elke twee slokken water ophield om een gebed tot God op te zenden. Daar moet je misschien wel monnik voor zijn. Maar dat is in de verste verte niet de intentie van Paulus hier in dit woord.

Het is nog altijd : Ora et Labora, bid en werk. Het ene kan niet zonder het andere en het is ook niet een kwestie van fifty-fifty, de helft bidden en de helft werken. En 'werken' staat ook zeker niet tegenover 'bidden'. Ze sluiten elkaar niet uit maar juist in! Handen vouwen en uit de mouwen, kan samengaan. Het lijkt merkwaardig en onmogelijk maar zo is dat wel in de bijbel.

Paulus geeft in 1 Thess. 5 een reeks vermaningen en bemoedigingen mee. Korte regels die te allen tijde toegepast moeten worden: opkomen voor de zwakken, geduld hebben met iedereen, geen kwaad met kwaad vergelden, het goede najagen jegens elkaar en jegens allen en je te allen tijde verblijden. En dan meteen er overheen: bidt zonder ophouden. Non-stop bidden.

Je kunt in het geloof dus twee dingen tegelijk doen: bidden en keihard werken. Bidden betekent niets anders dan dat je voor al je werk je kracht en hulp zoekt bij de Here. Bidden is zelf al hard werken. Laat staan bidden zonder ophouden. Het is een voortdurende worsteling om in afhankelijkheid de hulp en kracht van de Here te verwachten. Wij gaan ervoor en we gaan ertegenaan, maar het zal alleen slagen en gezegend worden als we dat doen met gevouwen handen.

Iemand zei: Een mens is alleen groot op zijn knieën. Wie van een bron wil drinken, moet zich bukken. Die houding wordt bedoeld met dit 'non-stop bidden'. Je moet echt beide peddels gelijkmatig gebruiken om vooruit te komen. Altijd en overal en zeker ook in het missionaire werk. Je moet hard werken en je moet doen wat je kunt doen. Tegelijk moet je tijd nemen voor gebed en in die zin bidden zonder ophouden. In onze doe-cultuur moeten we dat maar niet vergeten. Geen wonder dat Paulus vlak na deze woorden zegt: Dooft de Geest niet uit. Waar zo gebeden wordt, springen de vonken ervan af en wordt onze Here en Heiland groot gemaakt.

17. Vluchtgedrag

*Maar Jona maakte zich op om te vluchten...
weg van het aangezicht des HEREN.
Jona 1:3*

Wie na het eten stilletjes naar zijn kamer verdwijnt, vertoont vluchtgedrag. Je mag raden waarvoor. Vluchtgedrag is volgens mijn woordenboek het geheel van inspanningen om aan je verantwoordelijkheid te ontsnappen. En ik denk dat die omschrijving van toepassing is op Jona. Hij vertoont duidelijk vluchtgedrag.

God stuurt hem naar Ninevé. Maar hij weigert. Hij is dan wel hofprediker bij Jerobeam II (2 Kon. 14:25) maar voor zo'n missie is hij niet te porren. In plaats van naar het oosten gaat hij naar het westen. Fout natuurlijk maar wel begrijpelijk. Het Assyrische Ninevé is een miljoenenstad die hoog scoort met misdaadcijfers en bedrieglijk heidendom (vs. 2). De grootmacht Assyrië is uit op wereldheerschappij. Ook Israël staat op het lijstje om veroverd en ingelijfd te worden. En daar komt nog dit bij: men was toen in Israël niet zo missionair ingesteld. God heeft toch een verbond gesloten met Israël en moet je je dan zo druk maken om mensen ver weg?

In eigen kring is werk zat. Er moet nog heel wat gedaan worden aan de opbouw van de eigen geloofsgemeenschap. Is zending wel zo belangrijk? Moet je er wel altijd op uit? Kun je niet volstaan met heel hard te roepen dat ze maar moeten komen? We houden per slot van rekening welkomstdiensten. En overal in de wereld kan men er zo langzamerhand zelf wel achter komen dat er een God is en een bijbel en Jezus.

Iets dergelijks kan best gespeeld hebben bij de besluitvorming van Jona: wel gaan heeft goede kanten maar is riskant en onverantwoord, niet gaan zal een hoop onrust en onvrede geven maar is veiliger. Hij zit trouwens wel met die opdracht. Hij kan die moeilijk negeren. Daarom loopt hij er letterlijk voor weg. Vluchtgedrag. Naïef natuurlijk. Je kunt niet aan God en zijn woord ontkomen. Maar God is geduldig. Je zou verwachten dat Hij Jona zou afstraffen en ontslaan. Maar dat gebeurt niet. Hij haalt Jona terug. In volle zee nota bene.

Hij komt weer in dienst van Hem die mensen wil inschakelen om anderen te redden. Israël zal dit verhaal van Jona nooit mogen vergeten. En wij uiteraard ook niet. Het heil is wel uit de Joden, maar tegelijk bestemd voor heel de wereld. Het kostte moeite om Israël dat duidelijk te maken. Het kost nog steeds moeite om dat de kerk duidelijk te maken. We hebben het immers goed met elkaar, we passen op de winkel, we zijn zuiver in de leer en we doen veel aan gemeentevorming... en dat is niet niks.

Maar God laat zich niet afbrengen van zijn liefde voor deze wereld. Hij gaat niet akkoord als wij het evangelie reserveren voor mensen die wij het waardig keuren. Hij beperkt zich niet tot hoofdschudden over de Ninevé's van vandaag: Amsterdam, Den Haag, Parijs, Londen Athene, New York en vul maar in. Midden in deze wereld plant Hij zijn woord. Daarvoor schakelt Hij mensen in. Mannetjes als Jona, Paulus, Petrus, mannen en vrouwen zoals wij. En als we de neiging hebben om voor dergelijke missionaire opdrachten weg te lopen, wijst Hij ons op Hem die meer is dan Jona: Jezus. Om Jezus' wil mag je er niet voor weg lopen. En als je op dit punt al een soort vluchtgedrag hebt ontwikkeld, loop je kans dat Hij je een keer in de kraag grijpt. En dan wórd je missionair en dan gá je!

18. Hulpbehoevend

*Welzalig hij,
die de God van Jakob tot zijn hulpe heeft,
wiens verwachting is op de HERE, zijn God.*
Psalm 146: 5

Hij was bijna tachtig. Woonde alleen en nog zelfstandig. Dankbaar voor zijn gezondheid en vitaliteit. Maar zei wel regelmatig: 'Ik hoop dat ik nooit hulpbehoevend word.' Hij bedoelde met 'hulpbehoevend' zichzelf niet meer zonder de hulp van een ander kunnen redden. En daarmee verwoordde hij de wens van vele ouderen. Als je jong bent, denk je daar nog niet zo aan. Maar als je ouder wordt, gaat dat spelen: blijf ik gezond, kan ik mezelf redden, kan ik zelfstandig blijven wonen? Herkenbaar.

Er is ook een hulpbehoevendheid waar niks mis mee is. De bijbel heeft het er talloze keren over. In de betekenis van: hulp nodig hebben van God. Je bent zelfs te feliciteren als je zo hulpbehoevend bent, begrijp ik uit Psalm 146. Deze psalm hoort tot de groep psalmen die wij het meest zingen. Misschien wel eens wat onnadenkend. Want je zegt wel wat als je zingt: *'Zalig hij die in dit leven, Jakobs God ter hulpe heeft'*. Het kan dan ook best zijn dat dit de reden is waarom veel mensen het christelijk geloof niet moeten. Geloven is blijkbaar verlies van je zelfstandigheid, je eigenwaarde, je onafhankelijkheid. 'Hulpbehoevendheid' is een plus. Geloven is om hulp vragen. En wie wil dat nou?

Bekend is de reactie van een verkoopster in een boekwinkel. Bij de vraag van een klant om assistentie bij het zoeken van een boek voor haar echtgenoot, zei de verkoopster: *'Moet het een christelijk boek zijn of is uw man al weer beter?'* Je lacht erom, maar zo'n opmerking verraadt wel het een en ander. Het geloof is voor zieke mensen, voor stumpers, voor hulpbehoevenden. Maar Psalm 146 is duidelijk: iedereen die de God van Jakob tot zijn hulpe heeft, is goed af. Dat is het beste wat je kunt hebben. Zonder die hulpe red je het niet. Bovendien: je mag zonder meer bij Hem aankloppen. Je bent hulpbehoevend. In de bijbelse zin van het woord.

Er is niks mis mee om van God je hulp te verwachten. Je bent zelfs te feliciteren als je dat doet. En denk eens even aan Jakob. Wat heeft die niet geknoeid in zijn leven! Van het ene bedrog naar het andere. Menselijk gesproken geef je eerder de voorkeur aan zijn broer. Toch wordt hier gesproken van de God van Jakob. Jakob gaf kennelijk toe zonder de hulp van God niet te kunnen. En zulke mensen stuurt God niet weg! Ik begrijp zelfs dat God iets heeft met zondige mensen.

Daarom moet ik bij dat woord 'hulp' aan Jezus denken. Gods hulp in alle betekenissen van het woord is zijn Zoon. Denk daar dan ook nooit te klein van. Het is daarom geen schande om hulpbehoevend te zijn in deze betekenis. Integendeel, je wordt dan zalig gesproken. Ik ben maatschappelijk gezien niet graag hulpbehoevend, maar ik ben eeuwig goed af als ik het met betrekking tot God wel ben. Het kan niet anders of dan doe ik mee met mijn God: verdrukten recht verschaffen, hongerigen brood geven, gebogenen oprichten, vreemdelingen behoeden, weduwen staande houden (Psalm 146: 7-9). Van hulpbehoevende word ik als vanzelf hulpverlener, in de volle breedte van het woord. En dat voorrecht is ook een felicitatie waard!

19. Geen woorden maar daden

*Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here,
zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan,
maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.*
Mattheüs 7:21

Nieuwe software op de pc, maar het werkt niet. Helpdesk bellen, maar je komt er niet door. Dan maar een e-mail. Meteen antwoord, beginnend met 'geachte heer' en eindigend met 'vriendelijke groeten'. Verder de mededeling dat men de klacht zo spoedig mogelijk zal behandelen. Antwoord blijft echter uit. Na een tweede e-mail nog geen actie. Al gauw mompel ik: geen woorden maar daden. Bekend van het jeugdboek Paddeltje, maar mateloos populair geworden door een bekende voetbalclub.

Dit schiet me te binnen bij bovenstaande woorden uit Mattheüs 7. Het gaat hier over mensen die het mooi kunnen zeggen, maar daar blijft het bij. Mensen die 'Here, Here' zeggen, maar vreemd zijn aan het Koninkrijk der hemelen. Dat kan blijkbaar. Jezus waarschuwt er zeer ernstig voor. En ik begrijp: gelovigen zijn herkenbaar niet zozeer aan wat ze zeggen, maar aan wat ze doen.

Op zich zijn woorden niet verkeerd. Maar ze moeten wel kloppen met de daden. Het klinkt heel goed als mensen Jezus met 'Here' aanspreken, maar hoe zit het met hun christen-zijn? Blijkbaar waren er toen ook al mensen die het 'Here, Here' op de lippen hadden, maar hun hart en leven buiten schot hielden. Dat kan absoluut niet. Ook niet als ze in zijn Naam zelfs boze geesten hebben uitgedreven en krachten gedaan! Het publiek heeft misschien ademloos toegekeken toen ze een spectaculair wonder deden. Maar het criterium dat Jezus hanteert is het doen van de wil van de hemelse Vader. Of zoals Jezus het in dit verband ook zegt: vrucht voortbrengen.

Het valt op hoe nadrukkelijk de bijbel het geloofsleven verbindt met gehoorzaamheid. Het draait alles om het doen van de liefde. Er worden twee dingen gevraagd: liefde tot God en liefde tot de naaste. En die twee mag je niet van elkaar losmaken. Paulus zegt zelfs ergens dat de liefde voor de naaste de vervulling is van de hele wet. En vergeet niet dat op de dag van het oordeel gesproken zal worden over die boterham voor een hongerige, dat bezoekje aan een gevangene en die beker water voor een dorstige.

Beslisend is mijn verbondenheid met Jezus. Als die echt is, zal dat tot uiting komen in mijn doen en laten. Als dat tot grote dingen leidt, dan is dat tot eer van God. Als dat tot kleine dingen leidt, is dat niet minder tot eer van God. Het valt trouwens op dat Jezus de mensen

die worden afgewezen niet gekend heeft. Hij wist wel van ze, maar Hij kent ze niet. Er was geen relatie met Hem. Als die er wel is, komt er vrucht. Alles is te danken aan Hem die de groeikracht geeft. Dat behoedt je voort activisme. Die vrucht is aan God te danken, wordt gewerkt door de Geest en groeit naarmate we Jezus kennen en liefhebben. Wie Hem aanspreekt met Here en Hem ook k ent, zal dan ook vrucht voortbrengen. Niet slechts woorden, maar daden die de woorden waarmaken. Zo mag je ingaan in het Koninkrijk der hemelen m et je daden die vrucht zijn van het heil van Jezus.

20 Zendende kerk

*Jezus dan zei nogmaals tot hen: Vrede zij u!
Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.
Johannes 20: 21*

Onze kerken tellen nog al wat zendende kerken. Met ‘zendende kerk’ wordt dan bedoeld een kerk die een zending of bijzondere zendingswerker heeft uitgezonden. Die kerk zendt uit in samenwerking met Deputaten Zending en die kerk draagt ook verantwoordelijkheid voor de persoon en het werk van de zending. Het heeft veel voordelen om zendende kerk te zijn. Je bent veel nauwer bij de zending betrokken, je wordt extra sterk bepaald bij de zendingsopdracht van Christus en je ervaart die betrokkenheid als verlevendiging en verrijking van de gemeente. Zendende kerken vinden het dan ook een voorrecht om op deze manier direct en concreet het werk van de zending te mogen dienen.

missionaire kerk

Het kost geen enkele moeite om vanuit de bijbel – met name het Nieuwe Testament - aan te tonen dat alle kerken in wezen zendende kerken zijn. Of anders gezegd: een kerk is per definitie missionaire kerk. Het is onmogelijk om kerk van Christus te zijn en niet ‘aan zending te doen’. De uitdrukking ‘aan zending doen’ kan in feite helemaal niet want die uitdrukking suggereert dat het je vrij staat om er wel wat aan te doen of toch maar niet. De ene kerk is nu eenmaal meer op zending gericht dan de ander. Deze vrijblijvendheid botst met de basisgegevens van de Bijbel over zending. Elke gemeente, elke kerk is, principieel gezien, missionair. Je kunt de uitdrukking ‘missionaire kerk’ zelfs als een pleonasme beschouwen. Missionair is een overbodige toevoeging. Een ronde cirkel en witte sneeuw zijn pleonasmen. De aanduiding ‘missionaire kerk’ is dat eveneens. Een kerk die niet missionair is kan in wezen niet beantwoorden aan wat Christus aan de kerk opdraagt: zijn getuigen zijn vlakbij en wereldwijd.

zending

Overal in de bijbel wordt duidelijk dat mensen die het geloof in God en Christus gevonden hebben als vanzelf daarvan getuigen. Heel duidelijk komt dat tot uitdrukking in de ontmoeting van Jezus met zijn discipelen kort na zijn opstanding. Het wordt ons beschreven in Johannes 20: 19- 23. De discipelen zijn op de eerste dag van de week bij elkaar. De deuren op slot uit vrees voor de Joden. Plotseling komt Jezus in hun midden en legitimeert zich als de Opgestane. De lidtekens in zijn handen en in zijn zij zijn overtuigend bewijs. Na de blijde herkenning van hun Heiland herhaalt Jezus zijn vredewens. Door zijn dood en opstanding wordt zijn sjaloom nu werkelijkheid. En van die sjaloom zullen zij getuigen zijn. ‘Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u’. Het is nog geen Pinksteren geweest maar hier wordt wel aangegeven hoe het na Pinksteren en Hemelvaart zal zijn. H et kenmerk van de kerk zal zijn dat ze zich gezonden weet in deze wereld. Tot aan de wederkomst zal het allemaal draaien om zending. Ooit is de zending wel eens genoemd de moeder van de theologie. En daar zit heel veel waars in...!

volmacht

Het is duidelijk dat Jezus zijn discipelen volmacht mee geeft. Ze worden uitgezonden zoals Jezus zelf gezonden is. Ze representeren, vertegenwoordigen Christus en in hen zullen de mensen kennis kunnen nemen van Jezus. Jezus is de wettige vertegenwoordiger van zijn Zender. Hij is bij uitstek de Ambassadeur van het Rijk van God op aarde. Wie Hem ontmoet,

Jk kan het niet laten: een serie meditaties

ontmoet God. En nu zegt Jezus: *zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u*. Hij heeft het tegen z'n discipelen. Je mag zeggen tegen de kerk. Allen die in Jezus geloven zijn even zovele ambassadeurs van zijn rijk. Dat is een officiële status. Als christen vertegenwoordig je je Zender in deze wereld. Met maar één bedoeling: van Hem getuigen en namens Hem optreden. En dat doe je met gezag en met volmacht. Beslissend is of de mensen je getuigenis aanvaarden. Verwerpen ze het dan verwerpen ze Jezus, aanvaarden ze het dan aanvaarden ze Jezus. Wereldwijd moeten mensen kennis nemen van de overwinning die Jezus bevochten heeft aan het kruis en in het graf. Die boodschap is zo rijk dat de kerk in feite niets voorstelt als ze daar niet de wereld mee intrekt. De discipelen doen het meteen na Pinksteren en Paulus begint aan zijn grote zendingsreizen en overal in de wereld zijn vanaf dat moment volgelingen van Jezus bezig om hier aan te gehoorzamen.

uitzendkracht

Ieder christen is eigenlijk een uitzendkracht. Iemand die in dienst van Jezus het wezenlijke van het kerk-zijn laat zien: verantwoording afleggen van de hoop die in hem is. (1 Petrus 3:15). Een uitzendkracht zoals wij die kennen heeft maar een tijdelijke taak dus geen vast werk. Dat is hier niet het geval. Iedere volgeling van Jezus is uitzendkracht in vaste dienst en met een welomschreven taak. Het is trouwens ook geen dienstverband ingeklemd tussen 9 en 5. Het is een dagtaak die niet aan werktijden gebonden is. Het heeft ook niets te maken met alleen maar een opdracht die je als werknemer vervult. Het is een taak die alles te maken heeft met je diepste innerlijk. Getuigen is alleen maar mogelijk als je er zelf deel aan hebt. En dan treedt er een wonderlijke wisselwerking op. Voor dit zendingswerk heb je geloofsbeleving en enthousiasme nodig en naarmate je je werk als uitzendkracht volbrengt wordt het geloof verdiept en neemt het enthousiasme toe. Bovendien zal er sprake zijn van ijver en haast. Want we weten niet hoeveel tijd ons nog gegeven wordt om mensen waar dan ook met het evangelie te bereiken.

Er is in Johannes 20: 19- 23 sprake van nog iets bijzonders. Bij de uitzending van de discipelen blaast Jezus op hen en zegt: Ontvangt de Heilige Geest. Ze zullen alleen echte zendingen kunnen zijn door de kracht van de Geest. En als straks op Pinksteren de Geest wordt uitgestort zullen ze het zich herinneren: Ontvangt de Heilige Geest. Merkwaardig trouwens: ontvangen betekent krijgen maar er is hier wel sprake van een bevel. Met andere woorden: je mag DE uitzendkracht die God geeft door de Heilige Geest niet ongebruikt laten liggen. Je mag er naar staan om die kracht te ontvangen en dat is niet anders dan gelovig en biddend werkzaam zijn met deze belofte. Ook hier een bijzondere wisselwerking: waar de kerk zich laat zenden door Jezus daar zal de vraag naar de Heilige Geest sterk gaan leven en waar de Heilige Geest mensen aanraakt daar zal het zendingsvuur toenemen.

zegen

Een zendende kerk die zich gezonden weet door Jezus zal zelf veel zegen ervaren. Het is vandaag belangrijk om aandacht te schenken aan gemeenteopbouw en vernieuwde toewijding om weerstand te kunnen bieden aan de golf van kerkverlating en geloofsarmoede. We zullen op dat punt waakzaam moeten zijn en niets mogen nalaten om dit gevaar te keren. Maar één ding moeten we nooit vergeten - en de kerkgeschiedenis heeft dat al lang aangetoond: waar een kerk zendende kerk is daar wil de Geest zijn kracht geven en waar de Geest zijn kracht geeft daar zal die kerk nog meer bereid zijn zich te laten zenden. Zoals de Vader Jezus heeft gezonden, zo zendt Hij ons. Zendgemachtigde zijn we dan namens Jezus. Met een zendtijd die reikt tot aan de wederkomst en met een zendkracht die oneindig meer is dan wij ons kunnen voorstellen.

Het is overbodig te zeggen dat zending altijd een plek dient te hebben bovenaan de agenda van kerkenraden en kerkelijke vergaderingen.

